

LLIBRE D'ENCANTERIS DE LA VELLA TARÀNTULA

Com li hauria agradat a en Tomàs fer desaparèixer la Fàtima! Una noia petita però amb una llengua ben afilada, que es pensava que era la més llesta del món i que sempre tenia la raó, i a la que ningú gosava portar-li la contrària. Sí, engegar-la a dida, a rodar; que es fes fonedisa, que toqués el dos, multiplicar-la per zero, empaquetar-la i posar-li un coet al cul. El que no sabia en Tomàs era que tot allò que mai no havia pogut imaginar, per eixelebrat i sorprenent que fos, tot allò que era impossible de totes totes estava a punt de convertir-se en realitat.



Fàtima havia de desaparèixer.

I és que el mag era ell!

Però... començar, per on?

Va recordar, tot d'una, el mag que havia fet desaparèixer aquell elefant al circ, i llavors li va venir al cap que l'àvia, qui sap quan, li havia donat un llibrot vell i brut amb tot de fórmules secretes: mai no hi havia parat gaire atenció perquè a ell li agradaven les coses noves. Prou que l'havia fullejat, però no n'havia tret l'entrellat i l'havia desat al bagul dels objectes perduts, on hi havia tot allò que, en créixer, volia perdre.

No hi hauria pas alguna cosa a fer contra aquella setciències, dins d'aquella andròmina? I d'on l'hauria tret, l'àvia?

Sí, va dir-se, desempolsaria aquell llibrot que havia desat entre les joguines velles i, encara que fos petita i assenyada, en trauria tota la màgia que pogués amb una única finalitat: la

Era un llibre vell i atrotinat, amb uns quants fulls solts. Tenia una portada negra i els fulls eren blancs. Semblava un petit taüt damunt del qual algú havia escrit tot de signes irreconeixibles: creus capgirades, falçs, mitges calaveres, mitges llunes, creus de cinc puntes, jeroglífics, sisos que envoltaven el títol: "Llibre d'encanteris de la Vella Taràntula".

En Tomàs es va adonar, tot resseguint-lo amb el dit índex, que cada lletra havia estat formada per una filera de dents humanes ben clavades. Hi podia reconèixer les incisives,



les molars i les premolars, les canines... Curiosament no hi havia cap queixal del seny.

Hi havia encanteris de tot tipus i alguns eren del tot incomprensibles. Va decidir que, si podia, els provaria tots. Va remenar el llibre passant planes ara cap enrere, ara cap endavant...

En Tomàs es va fregar les mans: havia de donar una bona lliçó a aquella arrogant senyoreta.

L'índex era extens, escrit amb lletres vermelles, com les de l'interior del llibre. I va ser així que va començar a llegir-ne els capítols i a engrescar-se més i més, sense sospitar que aviat quedaria embolicat en una teranyina que ell mateix estava a punt de teixir.

Hi havia tota mena d'encanteris i cada un li semblava més sinistre que l'anterior. I per fi, després de molta estona de llegir i rellegir, es va trobar amb aquell que portava per títol "Com fer desaparèixer els enemics". Amb el cor a la gola, va començar a llegir:

*De nou espècies d'arbre
encerclades amb ferro
barreja nou parts diferents
mentre creixi la lluna*

*Hauran de coure a foc lent,
i remenant amb un cullerot de teix
aniràs dient
“What makes you diferent
makes us stronger”*

*A mitjanit
pren-t'ho mirant la lluna.
i al mirall veuràs que el teu enemic
s'ha fos tot d'una.*

Conte basat en “LLIBRE D'ENCANTERIS DE LA VELLA
TARÀNTULA”
(Editorial la Galera)

Ara entre tots plegats haureu d'ajudar a en Tomàs a **escriure la recepta pel beuratge màgic**. Només podreu fer-ho amb ingredients procedents dels arbres i arbustos que hi ha a l'institut.

APA SOM-HI! Per començar haureu d'identificar-los tots. Seguiu les instruccions que us proposem.